

Caroline's Column

Caroline in't Veld speelt accordeon en zingt in haar eigen band. Ze maakt werk in opdracht naast producties in eigen beheer. Onderweg van podium naar podium komt ze bijzondere mensen op niet alledaagse locaties tegen. Voor Livepodium doet ze maandelijks verslag.

Utopodium in Lelystad

“Oh wow” zeg ik, en sta in de deuropening van de kleine concertzaal plompverloren stil. Ik merk niet dat ik vergeet om over de drempel te stappen. Sem, die ik net ervoor bij de ingang voor het eerst heb ontmoet, stoot hard met zijn gitaarkoffer tegen de muur.

Alleen zo kan hij vermijden dat hij me omver loopt. Het geluid van de koffer haalt me terug naar de realiteit. “Sorry” stamel ik onhandig.

Sem van Blerk is gitarist en eigenaar van straatmuziekfeest.nl in Lelystad. We kennen elkaar alleen van Facebook. De afspraak om nader kennis te maken, moesten we drie keer verzetten vanwege optredens. Op zijn verzoek ben ik hier in zijn stad, om niet alleen met hem, maar ook met het Utopodium kennis te maken. De start is wat onwennig.

Zojuist kwam ik aan in de valse entree van een voormalige bioscoop. Bij de ingang is het kassaloket nog steeds intact. Er is nu een dansschool op de begane grond, en er is dit volkomen onbegrijpelijke zaalbouwproject. Waar ik, inmiddels binnen gekomen, midden op de vlakke vloer kennis maak met een concertzaal die een heel eigen identiteit heeft. Overall is met oog voor detail aan gewerkt. Beheerder Ronald van Rees weet hoe het moet. Hier kreeg hij de mogelijkheid om te bouwen aan zijn droom. De kleine zaal is klaar, de grote zaal lijkt nog het meest op een houtzagerij.

Natuurlijk speel ik. Eerst solo, registers wisselend op mijn accordeon. In dialoog met de hoogte en de wanden van de

zaal stuur ik vragende melodietjes. Stomverbaasd reageert ook mijn instrument op de manier waarop de noten in een klankvolle omhelzing warm worden aangenomen. Sem laat me even de ruimte ontdekken en sluit dan aan op gitaar. Door de atmosfeer die is ontstaan, komen luisterliedjes als miniaturen uit beide instrumenten.

Vervolgens wil ik alles weten, ik snap er niks van. Want Utopodium heeft geen “echte” programmering. Op woensdagavond en zaterdagavond is de deur open. In feite is er niets anders te doen dan een jamsessie voor wie wil en kan spelen. “Nu snap ik waarom je hier wilde afspreken.” zeg ik. Sem knikt glimlachend. Utopodium lijkt wel een geheim te bevatten. Een standaard muzikantengesprek wordt hier door de akoestiek een onvergetelijk moment. Wat een kennismaking.

Het is in mijn optiek een kwestie van tijd tot grotere namen dit Utopodium ook ontdekken. Hopelijk maakt commercie dan de sfeer niet stuk. Ik kan niet wachten tot die grote zaal klaar is!